

Č. 9052.

Vojenské věci: Základem pro vyměření vojenské taxy náhradní jest příjem, podle něhož byla daň z příjmu vyměřena v roce taxovním, nikoliv příjmem taxatův v roce taxovním.

(Nález ze dne 9. února 1931 č. 32.894/28.)

V ě c: H. B. A. ve D. proti ministerstvu vnitra o snížení vojenské taxy.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Platebním rozkazem ze 7. července 1924 vyměřila osp v Děčíně Hynku A. služební taxu náhradní za rok 1918 14.288 Kč. Dne 25. dubna 1927 podal st-l u osp-é žádost o snížení služební taxy náhradní a uvedl v ní, že daň z příjmu na rok 1919 byla mu k jeho odvolání snížena ze 24.760 Kč na 9.665 Kč usnesením odvolací komise pro Čechy dle výn. zem. fin. ředitelství v Praze ze 16. února 1927; v důsledku toho žádal, aby služební taxa za rok 1918 jemu předepsaná byla snížena se 14.288 Kč na částku odpovídající uvedenému snížení daně z příjmu na rok 1919 jemu předepsané.

Výměrem z 29. února 1928 zamítla osp v Děčíně tuto žádost z důvodu, že jde o předpis za rok 1918, pro který jest směrodatná výše předepsané daně z příjmu za rok 1917, a ne, jak jest v podání mylně tvrzeno, za rok 1918. Výše daně z příjmu na rok 1919 nemá na výměru sazby voj. taxy na rok 1918 vlivu.

Odvolání z tohoto výměru nevyhověla zsp v Praze výnosem z 19. dubna 1928 na základě § 3 zák. z 10. února 1907 č. 30 ř. z. ve znění min. nař. z 10. září 1914 č. 306 ř. z., vl. nař. z 3. září 1920 č. 506 Sb., pokud se týče čl. 5 a 7 min. nař. z 19. srpna 1907 č. 211 ř. z. (ve znění min. nař. z 10. září 1914 č. 308 ř. z., vl. nař. ze 3. září 1920 č. 508 Sb.) z důvodu, že taxa, o niž jde, byla vyměřena sazbou odpovídající příjmu, který byl položen za základ při vyměřování daně z příjmu st-li v roce taxovním (1918), tudíž příjmu za rok 1917. St-lem dovolávané rozhodnutí, učiněné ve příčině výměry daně, týká se pak daně z příjmu za rok 1919, pokud se týče jejího základu příjmového z roku 1918, nikoliv daně z příjmu za rok 1918, pokud se týče jejího příjmového základu z roku 1917 a nemůže míti tedy vlivu na výši taxy za rok 1918.

Další odvolání, v němž st-l, háje stanovisko uplatněné již v odvolání, ještě uvedl, že v důsledku chatrného zdraví jest v neutěšených poměrech majetkových a není mu proto možno nepřiměřeně vysokou voj. taxu náhradní zaplatiti, zamítlo min. vnitra nař. rozhodnutím z důvodů rozhodnutí zsp-é, podotýkajíc k námitkám rekursním ještě, že pro uložení služební taxy náhradní na rok 1918, o který právě jde, je rozhodným onen příjem, který byl položen za základ při vyměření osobní daně z příjmu předepsané na rok 1918 a že podle § 156 zák. č. 220/1896 jest podkladem pro vyměření osobní daně z příjmu na rok 1918 příjem dosažený v roce 1917, takže změny, které postihly předpis osobní daně z příjmu na rok 1919, jsou bez významu pro předpis služební taxy náhradní na rok 1918.

Ve stížnosti na rozhodnutí toto podané dovozuje st-l, že není správný názor vyslovený v nař. rozhodnutí, že snížení daně z příjmu, předepsané st-li na rok 1919 z jeho příjmu v roce 1918, jest pro předpis služební taxy náhradní na rok 1918 bez významu; okolnost, že daň z příjmu předepsaná st-li na rok 1919 z příjmu jím v roce 1918 docíleného byla snížena z 24.760 Kč na 9.665 Kč, byla po názoru stížnosti důvodem, aby úřad přiměřeně služební taxu náhradní st-li předepsanou snížil. — — —

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto: — — —

Nss shledal, že stanovisko žal. úřadu jest ve shodě se zákonem.

Podle § 3 odst. 2 zák. č. 30/1907 ř. z. jest pro ukládání služební taxy náhradní rozhodný vždy ten příjem, který byl položen za základ při vyměřování osobní daně z příjmu osobě vojenskou taxou povinné v roce povinnosti taxovní; tento příjem jest pak každého roku vyšetřiti podle osobní daně z příjmu, která osobě, vojenskou taxou povinné, byla předepsána a finančními úřady má býti ohlášena.

Již gramatický výklad cit. zák. ustanovení, k němuž při interpretaci zákonů v prvé řadě dlužno sáhnouti (§ 6 o. z. o.), svědčí pro stanovisko žal. úřadu. V § 3 odst. 2 cit. zák. jest výslovně řečeno, že základem pro vyměření služební taxy náhradní jest onen příjem, »který byl položen za základ při vyměřování osobní daně z příjmu osobě taxou povinné v roce povinnosti taxovní«; dle toho jest tedy rozhodným pro vyměření taxy příjem, který sloužil za základ pro stanovení daně z příjmu, jež byla vyměřena v roce povinnosti taxovní; tímto rokem jest ve sporném případě rok 1918. Mohl by se tedy st-l s úspěchem domáhati snížení voj. taxy z důvodu uvedeného v odst. 3. § 2 cit. zák. jen tehdy, kdyby mu v roce povinnosti taxovní, tedy v roce 1918 vyměřená daň z příjmu byla bývala následkem odvolání neb žádosti za snížení opravena, resp. snížena. St-l však nárok na snížení taxy dovozuje ze změny předpisu osobní daně z příjmu, předepsané na rok 1919; základem pro vyměření daně této byl dle § 156 zák. č. 220/1896 ř. z. příjem dosažený v roce 1918, i mohla tudíž tato daň býti st-li vyměřena nejdříve v roce 1919. Ale pak nejde o daň vyměřenou v roce povinnosti taxovní, kterým jest v daném případě rok 1918, a nemohou tudíž jakékoliv změny na výměře této daně míti vliv na snížení voj. taxy u st-le. Opačné stanovisko stížnosti nemá tudíž opory v zákoně. — — —

č. 9053.

Vojenské věci: Je taxát zproštěn povinností platiti vojenskou taxu (za rok 1919) tou okolností, že k dobrovolné přihlášce (z roku 1919) byl přijat do svazku čsl. armády?

(Nález ze dne 9. února 1931 č. 35.330/28.)

Věc: František, Eduard a Anna Sch. v P. proti ministerstvu vnitra o vojenskou taxu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.